

AUTOR BESTSELLERU *NENÍ CESTY ZPĚT*

TIM WEAVER

NĚMÉ OBĚTI

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

Má cenu pátrat dál,
když už jste o všechno přišli?

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

**NĚMÉ
OBĚTI**

**KNIHY TIMA WEAVERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

David Raker

Není cesty zpět
Bez slitování
Němé oběti

Připravujeme

Zlomené srdce

TIM WEAVER

**NĚMÉ
OBĚTI**

MYSTERY PRESS

2017

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2015

Translation © Alžběta Lexová, 2017

Cover © Book Makers, 2017

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2017

ISBN 978-80-88096-85-6 (PDF)

Mámě a tátovi

16. července 2010

POLICIE PÁTRÁ PO VRAHOVI MATKY A DVOU DČER

Osmiletá dvojčata a jejich devětadvacetiletá matka se staly oběťmi útoku, který policie označuje za „mimořádně krutý a zcela chladnokrevný“. Těla Gail Clarkové a jejích dcer Abigail a April byla objevena poté, co sousedka zalarmovala policii, protože rodinu už čtyři dny neviděla.

Oběti bydlely v sedmnáctém patře dvacetipodlažního bytového domu Searle House na jihu Londýna a policie vyzývá všechny, kdo se v okolí budovy nebo uvnitř pohybovali, aby se přihlásili na okrsku. Vyšetřování vede inspektor Colm Healy, který oznámil, že bude na odpoledne svolána tisková konference, během níž se veřejnost dozví další podrobnosti. Mezitím žádá o spolupráci všechny obyvatele Searle House i okolních domů: „Podle předběžného odhadu byly slečna Clarková a její dvě dcery zavražděny v neděli nebo pondělí – tedy 11. nebo 12. července. Jedná se o mimořádně brutální zločin, jeden z nejhorších, jaké jsem za čtyřicet let ve službě viděl, a důrazně apeluji na občany, aby se na nás bez váhání obrátili, pokud se stali svědky čehokoli podezřelého.“

Inspektor Healy dodal: „Rád bych veřejnost a místní komunitu ujistil, že máme mnoho stop a že osoba zodpovědná za tento ohavný čin bude dopadena a postavena před soud.“

ČÁST PRVNÍ

14. LEDNA 2014

S Colmem Healym jsem se setkal v motelu v Kew.

Byla to velká ocelově šedá budova, která stála kousek severně od dálnice a oplývala estetickou krásou přepravního kontejneru, ozdobeného dvěma dlouhými řadami identických oken. Parkoviště bylo poloprázdné, chodníky a příjezdovou cestu pokrývala sněhová břečka a z proraženého okapu nad hlavním vchodem se valila ledová voda.

Bar byl v celé té díře asi jediným příjemným místem, a to nejen proto, že jste – díky alkoholu – mohli předstírat, že jste někde jinde. Nedávno nejspíš prošel renovací, a třebaže okna skýtala výhled jen na parkoviště a kousek Temže, vnitřní vybavení – směs boxů a pohovek – zářilo novotou a bylo chytře rozmístěné do půlkruhu kolem vyřezávaného pultu.

Zamířil jsem do jednoho boxu, setřásl z ramen kabát a objednal si černou kávu. Zbývající čas do Healyho příchodu jsem strávil vytahováním a řazením papírů ze složky, kterou jsem s sebou přinesl. Byly to inzeráty s nabídkami zaměstnání. Rozložil jsem je do dvou řad po pěti, z mého pohledu textem vzhůru nohama, a seřadil je chronologicky od té, jejíž uzávěrka nejvíc hořela.

O pár minut později vrzly dveře a v ostrém světle místnosti se objevil Healy. Jednou na mě kývl a pak se vydal k baru. Na sobě měl ošoupané džíny a červené triko s jakýmsi nápisem na přední

straně. Učesal se, ale vlasy měl mokré a tvář zardělou, jako by právě vylezl ze sprchy. Slyšel jsem, jak si objednal lehkou kolu, a pak zamířil ke mně. Přejel pohledem po papírech na stole a beze slova se posadil.

„Nazdar,“ pozdravil jsem ho. „Jsi v pohodě?“

„Víceméně.“

„Co se děje?“

Pohlédl na mě. „Nic. Mám se fajn.“

Jenže já věděl, co se děje. My oba.

Před šesti dny, osmého ledna, jsme se sešli v kavárně v Hammersmithu poté, co mi Healy volal a požádal mě o schůzku. Bylo to poprvé, co jsem ho za uplynulých čtrnáct měsíců viděl. Za pouhých šest dní se toho tolik změnilo. Nejenže jsem mu uhradil ubytování v motelu na deset dní, ale taky jsem mu zaplatil lítačku na městskou hromadnou dopravu, dal mu peníze na benzín, obcházel s ním pracovní agentury a taky ho vozil na pohovory a do obchodu na nákup. Nebylo mu to příjemné – a mně mnoha způsoby taky ne –, ale dospěl do bodu, kdy už mu moc možností nezbývalo.

Pro svou rodinu byl jen duch, z kariéry policajta se stala vzpomínka, o většinu úspor už přišel, a z toho, co mu zbývalo, si platil palandu, matraci a polštář v příbytku pro bezdomovce. Nikdo jiný – exmanželka, synové ani bývalí kolegové z Metropolitní – nevěděl, jak hluboko Healy padl, protože byl příliš pyšný a příliš zhrzený na to, aby jim zavolaal. Nicméně mezi mnou a jím panoval trochu jiný vztah. Nebyli jsme tak úplně přátelé, což byl možná také částečně důvod, proč zavolaal mně. Především ale mezi námi existovalo spojení. Věděl, že mu budu nejen rozumět, ale navíc ho nebudu soudit.

Oba jsme ztratili někoho milovaného, bojovali jsme se stejnými démony, lovili stejné lidi ve stejných stínech a oba jsme byli svědky toho, jaká temnota se může v člověku ukrývat. Nikdy jsem nevěřil

na osud nebo předurčení – a vlastně stále nevěřím –, ale za ty roky, co znám Healyho, jsem začal věřit v něco podobného. Mnohokrát jsme se vydali každý jiným směrem, a přesto se jakýmsi způsobem cesty našich životů pokaždé znovu zkrřížily.

„Co to je?“ zeptal se a prohlédl si nabídky zaměstnání.

„Krátkodobé přivýdělnky na pozici ostrahy supermarketu.“

Přikývl a pár si jich přitáhl k sobě.

Všiml jsem si, že má na jedné straně krku vyrážku od holení a nad ní čerstvé krvavé tečky; ranky, které se ještě nezacelily. Healy měl podobných zranění celou řadu, jenže většina z nich zůstávala zrakům okolního světa skryta. Bylo mu skoro devětačtyřicet, ale vypadal starší, protože se nijak neudržoval ve formě. Měl nadváhu, mírně odulý obličej a vějířky vrásek kolem očí tak husté, že se nedalo s jistotou říct, kde končí jedna a začíná druhá. Rudé vlasy mu při čtení padaly do čela a na papíry z nich pomalu kanuly kapičky vody. Nyní jsem jasně viděl nápis na jeho červeném triku: *Hoši na tahu – Dublin 2007*.

„Divoký výlet?“ prohodil jsem.

Vzhlédl ke mně. „Cože?“

Kývl jsem na triko.

Podíval se na slova na své hrudi, roky nošení a praní už značně popraskaná. „Jo,“ zamumlal a na okamžik se ztratil ve vzpomínkách. „Šel jsem jednomu kámošovi za svědka, a tak jsme na pár dní zajeli do rodné země.“ Zarazil se a na rtech mu zahrál kratičký úsměv. Hned byl zas pryč. „To byly jiné časy.“

Obrátil pozornost zpět k papírům a očividně se o výletě, během kterého se vrátil do města, kde se narodil a vyrostl, nehodlal dál bavit.

„Jak dopadl ten dnešní pohovor?“

Pokrčil rameny. „Kdo ví?“

„Co tím myslíš?“

„To, že jsem se táhl až do Rotherhithe, kecnul si na židli, odpověděl na jejich otázky a oni na mě chvíli tupě zírali a pak prohlásili, že mi dají vědět.“

„Řekli kdy?“

„Za pár dní.“

Barman přinesl Healyho lehkou kolu a postavil ji před něj. Healy mlčky očima hypnotizoval sklenici a myšlenky se mu zračily ve tváři tak jasně, jako by je tam měl vytetované: *Tobhle pít nechci.*

Sice jsem mu nabídl pomocnou ruku, ale stanovil jsem dvě podmínky: zaprvé si Healy musel najít práci, i kdyby jen dočasnou, aby se co nejdřív dostal finančně na nohy; zadruhé musel seknout s alkoholem. Toho dne, kdy jsme se sešli v kavárně, jsem ho z něj necítil, ale bylo mi jasné, že celé týdny předtím nedal lahev z ruky. Prozrazovala ho mdlá, povadlá pokožka, zakalené oči a celkově ztrhané rysy a vznášela se kolem něj nepřehlédnutelná aura alkoholika.

„Co ta druhá záležitost?“ zeptal se.

„Jaká druhá záležitost?“

„Ty dvojčata.“

Vyhlédl jsem z okna na parkoviště, za nímž mezi provazci deště se sněhem probleskovala světla od řeky. Smrt dvojčat a jejich matky byla počátečním bodem – spouštěčem Healyho pádu. V červenci 2010 vstoupil do bytového domu v jižním Londýně a našel tam jejich těla. Případ přebíral jako jeden z nejlepších detektivů u Metropolitní policie – a nyní, o tři a půl roku později, z něj byl opilec bez domova, oplakávající rozpad manželství a rodiny a neslavný konec kariéry. Před šesti dny mi nezavolał proto, aby zjistil, jak se mám. Dokonce nešlo ani o to, že je bez peněz, bez práce, bez domova a zoufalý. Zavolał mi proto, abych mu pomohl vypátrat muže, který měl na svědomí vraždu té rodiny; zabijáka bez tváře, zodpovědného za Healyho zhroucení.

Na ničem jiném mu už nezáleželo.

Jak jsem tak nad tím přemýšlel – nad honem na muže, který to všechno odstartoval –, vybavilo se mi, co Healy řekl, když jsme se v Hammersmithu sešli: *Nedokázal jsem vypátrat toho šmejda, co jim to udělal, nenarazil jsem na jedinou stopu, a tehdy se můj život začal řídit do hajzlu.* Mluvil rozechvělým hlasem a oči se mu leskly slzami. *A koukni na mě teď. Žiju v útulku pro bezdomovce. Jsem ubohá troska.*

„Rakere, co ty dvojčata?“

Trhl jsem sebou a vrátil se do přítomnosti. Healy odsunul lehkou kolu stranou, sepal ruce na stole a nakláněl se ke mně.

„Můj známý z Metropolitní mi pošle kopii spisu,“ řekl jsem. „Zítra ji budu mít. Nejdřív ale musím uzavřít případ, na kterém teď dělám.“

Živil jsem se pátráním po pohřešovaných osobách a můj poslední případ byla šestnáctiletá dívka, která utekla z domova v Greenwichi. Našel jsem ji a vrátil k rodině, ale zbývalo několik nedořešených záležitostí. Musel jsem zavolat na Metropolitní a informovat je o tom, že je dívka v pořádku doma, sejt se s rodinou, zodpovědět případné dotazy, podepsat formuláře a převzít honorář. Sem tam se mi případy na začátku a na konci překrývaly, ale nikdy jsem nepracoval na dvou zároveň, protože jsem každému chtěl věnovat plnou pozornost. Měl jsem pocit, jako by mezi mnou a těmi pohřešovanými existovalo zvláštní pouto, emocionální vazba, kterou jsem nedokázal úplně popsat, a proto pro mě byla ta dívka stejně důležitá jako Healy. Navíc – z pragmatického hlediska – mi za to její rodina platila.

Naproti tomu všechno, co jsem kdy udělal pro Healyho, a možná i všechno, co pro něj ještě *udělám*, bylo bez nároku na jakoukoli finanční odměnu. A často jsem se za svou pomoc nedočkal ani uznání nebo vděku. Už dávno jsem to neřešil, smířil jsem se s tím, že Healy takový prostě je – možná i proto, že ho poháněly podobné

motivy jako mě. Náš vztah byl zkrátka zvláštní. Jednou jsem mu zachránil život. On mně taky.

A to nás navždy spojilo.

„Takže budeš na tom spisu jen tak sedět, dokud se nezbavíš toho předchozího?“ zeptal se.

„Jak můžu sedět na něčem, co ještě ani nemám?“

Zatvářil se popuzeně.

„Healy, minulý týden jsem ti tu situaci jasně vysvětlil.“

Namísto odpovědi se jen natáhl po sklenici s kolou a prsty na ni začal vyťukávat netrpělivý rytmus. Pak se zhluboka nadechl a řekl: „Fajn. Tak až ta složka dorazí, můžeš ji dát mně a já na tom už začnu dělat.“

„Nemyslím si, že to je dobrý nápad.“

„Nepotřebuju chůvu, Rakere.“

„To jsem nikdy netvrdil.“

„Nikdo o tom případu neví víc než já.“

„Chápu.“

„*Byl* jsem tam. Ten případ byl *můj*.“

„A přesně proto je zapotřebí čerstvý pohled.“

Odmlčel se.

V nastalém tichu jsem začal listovat vytištěnými nabídkami a snažil se vymyslet způsob, jak v něm o ně vzbudit zájem, ale když jsem zvedl oči, zjistil jsem, že se Healy nedívá ani na mě, ani na ty papíry – civěl z okna a sledoval auto, které právě couvalo z parkovacího místa. Působil odtazitě, jako by na mě úplně zapomněl. „Klečel jsem mezi jejich postýlkama,“ zamumlal potichu, skoro jen pro sebe, „v tom zkurveně malém bytě. Jejich máma ležela mrtvá ve vedlejší místnosti. Vzpomínám si, že se tam forenzní tým nijak dlouho nezdržel a já s nimi zůstal sám. Nezbyl v nich ani ždibec dětské nevinnosti. A já... já...“

Jeho hlas se vytratil, ale přesto jsem od něj nedokázal odtrhnout pohled. Tohle se Healymu vůbec nepodobalo, až mě napadlo, jestli

je s ním všechno v pořádku. Zbytek té věty se mu chvěl na rtech a já se k němu naklonil, abych ho slyšel lépe, jenže ten pohyb ho vytrhl ze zamyšlení. Škulbl sebou, jako by se snažil vymanit ze sevření pochmurné vzpomínky, a nálada ve vzduchu se okamžitě změnila. Zadíval se na mě a pak přejel pohledem papíry na stole. Zjevně mu bylo trapné, že se přede mnou na okamžik přestal hlídat.

„Jsi v pohodě?“

Mlčky seděl a ani se nehnul.

„Koukni,“ řekl jsem vyrovnaným hlasem, „slíbil jsem, že ti pomůžu, a to taky udělám. Ale chci to vidět jako první. Čerstvými očima. Nechystám na tebe žádnou boudu, tak v tom přestaň hledat háčky.“

Odfkl si, ale nijak to nekomentoval.

„Healy?“

Podíval se na mě.

„Co se děje?“

„Co bys tak *řekl*“ vyštěkl a popadl jeden z papírů. „Tyhle kokotiny. Je to k hovnu. Důležitý je najít toho, kdo zabil ty holky.“

„Potřebuješ práci.“

Nesouhlasně zakroutil hlavou. „Mám toho plný zuby. Vyplňování formulářů, předstírání, že jsem někdo jinej, líbání zadků lidem, který jsou mi volní a nikdy mi na nich záležet nebude. Ale víš ty co? O to vlastně ani nejde. Co mě fakt sere, je to, že všechny tyhle práce bych zvládl dělat i ve spánku. Šestadvacet let jsem byl u policie, viděl jsem věci, který už nikdy nevyženu z hlavy, vyslychal jsem chlapy tak zvrácený, že vysávali světlo z místnosti. Jenže podle tý hromady odmítacích dopisů, co poslední dobou shromažďuju, to vypadá, že nejsem dost kvalifikovanej ani k tomu, abych brouzдал mezi uličkama v obchoďáku a snažil se přistihnout při činu nějakýho smrada, co si chce nacpat do kapsy mobil. Chci říct... za celej rok jsem dostal jednu – *jednu* – práci jako bezpečák

na dva měsíce. Nic víc snad dodávat ani nemusím. Je to na hovno, Rakere. Nikdo mě zaměstnat nechce.“

„Sehnat v dnešní době práci není snad–“

„Já práci *nechci*.“

Potlačil jsem nával podráždění. „Jak chceš těm holčičkám pomoci, když zase skončíš v útulku?“

„Pomohlo by jim, kdybych vypátral toho, co jim to udělal.“

„Však ho najdeme.“

„Jestli budeme jen vysedávat na zadku a prohrabávat se zbytečnými papírama, jako jsou tyhle, tak ne.“ Zamával několika dalšími listy. „Jako by mi snad tohle nebylo úplně u prdele.“

„Healy, když si najdeš práci, vyděláš peníze. Za ty si zvládneš zaplatit nájem. A až budeš mít kde bydlet, *pak* se můžeš soustředit na tohle. Pokud chceš těm holkám a jejich matce pomoci – pokud to *opravdu* chceš –, tak odpovíš na všechny tyhle inzeráty a uděláš, co bude v tvých silách, aby tě přijali.“

Zíral na mě s napjatým výrazem ve tváři a mnul si místo na prsou, které ho očividně bolelo.

„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se.

Došlo mu, že jsem si toho pohybu všiml. „Je mi fajn.“

„Tak prostě rozešli životopis na tahle místa, dobře?“

Ticho. Založil jsem mu mailovou adresu a on z počítače v zasedačce motelu odpovídal na nabídky práce. Nebylo to nijak těžké.

„Dobře?“

Další ticho.

Povzdechl jsem si. „Healy?“

„Kdy dokončíš ten předchozí případ?“

„Zítra odpoledne.“

Přestal se škrábat na prsou a namísto toho si začal pohrávat s okraji papírů před sebou. Nakonec je všechny shrnul na jednu hromádku a posunul se na kraj boxu. „Ve tři mám schůzku v pracovní

agentuře,“ řekl. „Ale potom bychom se tady mohli sejít, jestli chceš. Mohl bys donést tu složku a promluvili bychom si o těch holkách.“

Přikývl jsem.

„Doneseš tu složku?“

„Jestli mi do té doby přijde, tak jo.“

„Nezkoušej se mnou vydrbat.“

„To by mě ani nenapadlo, Healy.“

Postavil se a stále ze mě nespouštěl oči. Tentokrát jsem však neměl ponětí, co si myslí – jeho pohled byl prázdný a výraz nečitelný. U dveří do baru se naposledy ohlédl. Samota se kolem něj vznášela jako hustý opar.

Chvíli nato byl pryč.

2

Nebyl takový vždycky.

Předchozí večer, poté co jsem zavolaal svému kontaktu u Metro-politní, abych se dostal ke kopii spisu o té vraždě, jsem si Healyho vygooglil. Snažil jsem se zjistit, jaký byl předtím, než se mu celý svět zhroutil. Poprvé jsme se setkali v roce 2011, kdy už se mu život drobil mezi prsty, takže jsem ho znal jen takového, jaký byl teď. Ale původně býval jiný. Před vraždou dvojčat to byl bystrý, mazaný a úspěšný detektiv.

Historie ho nevykreslovala jako trosku.

Ve skutečnosti tomu bylo právě naopak.

Našel jsem bezpočet odkazů na významné případy, které vedl, vyřešil a uzavřel. V roce 2005 dokonce získal ocenění policie za statečnost – o čemž se mi nikdy nezmínil – za to, že mimo službu překazil ozbrojenou loupež. Dokonce jsem objevil jeho fotografii z roku 2008, kdy se právě nacházel ve svém nejtlustším období. Bylo to ještě před dvojčaty, před rozpadem jeho manželství a tragickou smrtí dcery, a tehdy měl dobrých dvacet kilo nadváhy. Možná víc. Měl otlý obličej, zarudlé tváře a dvojitou bradu, a přesto – navzdory přebytečným kilům – se kolem něj vznášela aura jakési tiché sebedůvěry, hbitosti a síly. Třebaže ji nebylo možné popsat a už vůbec ne vysvětlit, byla tam, jasná jako den a zvěčněná objektivem fotáku.

Při pohledu na tu fotografii mě napadlo, jak se Healy k případu dvojčat vůbec dostal. Domníval se snad jeho velicí důstojník, že Healy – jakožto jeho nejlepší muž – dokáže pro tu rodinu udělat nejvíc, a tak mu případ přidělil? Nebo to proběhlo mnohem nahodileji? Byl Healy v tu chvíli nejblíží, nebo snad jediný v kanceláři? Jestli se jednalo jen o náhodu, musel se Healy už nesčetněkrát mučit myšlenkami na to, co by se stalo, kdyby tehdy zrovna neměl čas, nebo byl uprostřed jiného vyšetřování. Ubíral by se jeho život jiným směrem? Ať to bylo jakkoli, jedno bylo zřejmé – v Metropolitní nikdo nepochyboval o Healyho schopnostech. Očekávali, že se mu podaří případ vyřešit.

Svůj průzkum jsem zakončil u té noci, kdy došlo k vraždě ženy a jejích dvou dcer. I novinová verze, okleštěná o podrobnosti z místa činu, se mi četla velmi těžko. S každým dalším řádkem se mi v žaludku usazovala směsice tíživého neklidu a vzteku, a náhle jsem k Healymu pocítil vlnu sympatií a pochopení, protože jsem si dokázal živě představit, jaké to asi muselo být, když o samotě klečel mezi postýlkami holčiček, zatímco forenzní tým místo činu opustil.

V přesvědčení mě ale utvrdilo až video, na které jsem narazil na youtube – tisková konference z 16. července 2010. Začínalo záběrem na reportéra Sky News, stojícího před budovou Scotland Yardu, který zprávu uváděl a mluvil o případu a zavražděné rodině.

O třicet vteřin později se na stupínku za hnízdem mikrofonů objevil Healy.

Pro televizní kamery se neobvykle vymódil: měl na sobě námořnický modrý oblek šitý na míru, stříbrno-šedou kravatu a rudé vlny si učesal a rozdělil postranní pěšinkou. Za ty dva roky od jeho poslední fotografie, kterou jsem objevil, zhubl o pět kilo, možná o něco víc.

Jak jsem ho sledoval, plnou vahou na mě dolehl propastný rozdíl mezi tímhle profesionálním, vyrovnaným mužem a tou troskou,

kteřá bloumala ulicemi města. Představil sebe i své kolegy na pódiu a pustil se do čtení připraveného tiskového prohlášení a já pocítil lítost, že jsem tohoto Healyho nikdy nepotkal.

Ten pocit ve mně přetrvával, zatímco jsem poslouchal, jak Healy uvádí podrobnosti ohledně jmen obětí a místa činu, okolnosti jejich úmrtí a popisuje krutou povahu vraždy. Pár minut nato odložil prohlášení a rozhlédl se po davu. „Pokusím se vaše dotazy zodpovědět co nejuspokojivěji,“ prohlásil zřetelně s mírným irským přízvukem, „ale jedná se tu o probíhající vyšetřování, takže jistě pochopíte, že nemohu prozradit všechno.“

Přejel očima po místnosti, zaměřil se na kohosi mimo záběr kamery Sky News a kývl na něj.

„Proč byla cílem celá rodina?“ zeptal se novinář.

„V tuto chvíli pracujeme s teorií, že cílem byla Gail Clarková, ale vyšetřování je v plném proudu, a tudíž se to může kdykoli změnit.“

„Takže ty dívky byly jen vedlejší ztráta?“

Healy sebou trhl. „Ta volba slov mi nepřipadá nejšťastnější.“

„Co jejich otec?“

Následovala pauza vyplněná cvakáním fotoaparátů a jemným vrněním přetáčejícího se filmu. Healy se zahleděl na reportéra, který tu otázku položil, a pak svou odpověď směřoval všem přítomným. „Kevin Sims, bývalý manžel Gail Clarkové a otec obou dívek, je po smrti. Zemřel šest měsíců po narození dvojčat. Vzhledem k tomu logicky není předmětem vyšetřování. Pátráme však po bělochovi mezi pětatřiceti a čtyřiceti lety, který se podle výpovědí svědků v měsících před vraždou často vyskytoval ve společnosti Gail Clarkové.“

„Můžete nám o něm říct víc?“

Healy se opět na okamžik zarazil, jako by se snažil utřídit si myšlenky. „Věříme, že by mohl mít klíčové informace související s touto tragickou událostí, a proto ho důrazně vyzýváme, aby se

nám přihlásil, stejně jako kdokoli, kdo by věděl, jak se s ním spojit.“

„Byli s Gail Clarkovou milenci?“

„To v tuto chvíli nemohu potvrdit.“

„Ale svědky už máte, je to tak?“

„Opakuji – v tuto chvíli to nemohu potvrdit. Jak jsem ale zmínil dříve, sledujeme a prošetřujeme mnoho vodítek.“

Nic víc neprozradil a zanedlouho poté se reportáž vrátila k moderátorovi stojícímu před budovou Scotland Yardu. O pět vteřin později video skončilo.

Pokračoval jsem v online vyhledávání a pročítal zprávy publikované ve dnech po tiskové konferenci, stejně jako další útržky rozhovorů s Healym. Jak čas plynul, začala se Healyho prohlášení měnit – jejich tón byl úsečnější a zoufalejší. S médii komunikoval stále méně, až na ně nakonec úplně zanevřel. Tři měsíce poté, navzdory věku obětí a hrůzné povaze celého činu, začala kauza postupně utíchat a v závěru – čtyři měsíce po vraždě – už po rodině nikdo ani neštěknul.

Začalo to tiskovou konferencí, na níž byl Healy plný optimismu, že vraha vypátrá, a skončilo to selháním, sebepohrdáním a pocitem viny. Možná byla ta tíha pro jednoho člověka neúnosná, dokonce i pro tak ostrříleného detektiva, jakým byl Healy. Možná jste uprostřed podobných jatek museli nevyhnutelně přijít o kus sebe sama. Objevit těla dvou dětí zavražděných ve spánku, ale ne jejich vraha. Něco takového muselo člověka pohltnout – pomalu ho to užíralo, kousek po kousku.

V ten moment jsem náhle jasně dokázal pochopit hloubku jeho zármutku – snad poprvé od chvíle, kdy se mi vrátil do života. Ne-truchlil jen pro děti a jejich matku, které zemřely tak otrěsnou smrtí, ale také pro tu ztracenou – lepší – část sebe sama a promarněnou kariéru. A mučilo ho také vědomí, že kvůli neschopnosti

odhalit vraha přišel o vlastní rodinu. Převládla ve mně soucit a zahnal veškerou frustraci, jíž ve mně Healy doposud vyvolával, a v tu chvíli jsem věděl, co musím udělat.

Co jsem vždycky musel udělat.

Musel jsem mu pomoci.

3

Čtyřicet hodin po schůzce s Healyem v motelovém baru začal padat sníh, který přinášel vítr ze severu, kde se nad střechami kupila černá, těžká mračna.

Vyšel jsem z domu svých klientů v Greenwichi, jejichž dceru jsem úspěšně našel, nasedl do auta a zamířil na západ, po Blackheath Road ve směru na New Cross Road. V houstnoucím provozu přede mnou poblikávala brzdová světla, jež se proti snášejším se vločkám rýsovala jako rudé šmouhy, ale právě když se kolona úplně zastavila, já dospěl k odbočce, kterou jsem potřeboval, a uhnul jsem z hlavní silnice na Cork Hill Lane.

O pár vteřin později hluk z New Cross Road utichl a ze tmy se vynořil železniční viadukt, jehož prostřední oblouk se klenul přímo nade mnou. Na druhé straně se v nekonečné řadě dveří a oken rozkládal blok pětioschodových činžáků a dvacetipatrových bytovek. Zastavil jsem u obrubníku a zhasl motor. Spolu s ním se vypnulo i rádio a auto se ponořilo do ticha, umocňovaného sněhovými vločkami, které nehlučně dopadaly na ty hromady betonu venku.

Ohlédl jsem se přes rameno na zadní sedačku, kde ležel spis s případem vraždy v plastové složce uzavřené na rozích gumičkami. Když mi pošta toho rána spis doručila, na okamžik jsem si pohrával s myšlenkou, že bych ho Healymu nedal a využil ho jako

motivaci k tomu, aby si Healy dal život do pořádku. Jenže jsem neměl žaludek na to zneužívat smrti matky a dvou dcer jako páky k vyjednávání, a jak jsem tam teď seděl – jen pár metrů od místa, kde se našla jejich těla –, pocítil jsem další záchvěv smutku. Sice jsem oběti osobně neznal, ale přesto mi jich bylo hluboce líto, stejně jako muže, kterého jejich smrt tolik pronásledovala. Za hodinu jsme se s Healym měli sejít v motelu v Kew a probrat, jak šel jeho pohovor v pracovní agentuře. Měl jsem pro něj několik dalších pracovních nabídek, ale věděl jsem, že ho nebudou zajímat. A při pohledu na stín tohoto místa jsem možná lépe než kdy jindy chápal proč.

Nalevo se rozkládal parčík přiléhající k bytovkám. Dvě osamělé houpačky se tam tiše pohupovaly ve větru. Všechno – travu, houpačky, popraskané okenní parapety i děravé střechy – pokrývala dokonalá, netknutá sněhová pokrývka.

Pohlédl jsem na panelák stojící nejbliž.

A Searle House mi pohled oplatil.

Bylo to dvacet pater mizérie, jen přežívající budova, která dosáhla vrcholu života tak před deseti lety. Pod zvýšeným přízemím se táhla dlouhá, ohavná zeď – kdysi natřená na bílo, nyní pokrytá graffiti –, u níž stály v řadě srovnané popelnice a před nimi černé odpadkové pytle, které se do nich už nevešly. Ten obrázek mi připomněl scénu z předchozího dne: jak se Healy zadíval na parkoviště před motelem a ztratil se v pochmurných vzpomínkách na objevení místa činu. *Klečel jsem mezi jejich postýlkama, v tom zkurveném malém bytě. Jejich máma ležela mrtvá ve vedlejší místnosti. Vzpomínám si, že se tam forenzní tým nijak dlouho nezdržel a já s nimi zůstal sám. Nezbyl v nich ani ždíbec dětské nevinnosti. A já... já...* Větu nedokončil, ale moje oči nyní zabloudily k sedmnáctému patru Searle House, a zatímco se všude kolem s šepotem snášely sněhové vločky, já si v duchu představil, jak to pokračovalo.

Poklekl mezi nimi s pocitem ochromujícího vzteku, a zároveň smutku, a přemohlo ho vědomí zodpovědnosti. Jako by se – hrou osudu – stal jejich strážcem, prostředníkem. Mstitelem. A když se forenzní tým vrátil pro těla, naposledy se dívkám zadíval do prázdných, mrtvých očí a v duchu jim slíbil, že najde toho, kdo to udělal.

Jenže to nikdy nesplnil.

Všechno, co následovalo, všechny jeho chyby a lži, které navykládal, každé selhání, pramenilo z tohoto okamžiku. *Tady*. Tento případ ho zlomil a stál ho kariéru. Tohle zničilo jeho rodinu a vrazilo klín mezi něj a jeho ženu a děti.

Tohle byl začátek konce.

4

Motel doslova zel prázdnotou, když jsem tam toho odpoledne dojel. Na parkovišti nestálo jediné auto, na několika místech se jen hromadil shrnutý šedivý sníh a holé stromy se zmítaly zleva doprava v poryvech větru vanoucího od řeky. Healyho jsem našel v baru, ve stejném boxu, kde jsme seděli i předchozího dne. Omluvil jsem se za zpoždění, protože mě zdržela nejen zajižďka na New Cross Road, ale také zoufale ucpané londýnské ulice, které mou zpáteční cestu značně prodloužily. Healy však neodpověděl, namísto toho už očima hypnotizoval složku v mé ruce. Podal jsem mu ji a šel nám oběma objednat pití.

Než jsem se vrátil se dvěma kávami, měl už třetinu spisu za sebou. Rychle očima přejížděl stránky a připomínal si výsledky, které vedl osobně, i práci odvedenou detektivy pod jeho velením. Jeho tvář připomínala sochu, jako by při čtení těch stránek vůbec nic necítil, ale byla to jen přetvářka. Znal jsem ho až moc dobře – koneckonců jsem s ním sdílel kus života – na to, abych věřil, že mu nevadí otevírat znovu tu starou ránu. Od chvíle, kdy ho vykopli z Metropolitní, se k tomu případu nedostal – bylo to poprvé za osmnáct měsíců, co se k rodině, jejich vraždě a jizvám, jež v něm zanechala, tolik přiblížil. Třebaže se mu to nezračilo ve tváři, spis mu pronikl pod kůži – vytáhl z něj a odložil stranou tři listy papíru. Fotografie tří obětí.

Gail Clarková.

Abigail.

April.

Nechtěl, aby byly i nadále součástí celé složky, aby je něco pojilo se slovy napsanými uvnitř, s chladnými popisy, utrpením a nezodpovězenými otázkami. Potom dál listoval spisem, ale sem tam stále utíkal levou rukou k fotografiím – očividně zcela nevědomky – a vždycky prsty spočinul kousek od nich.

Za půl hodiny dočetl.

Vzhlédl a se znepokojeným výrazem ve tváři sáhl po hrnku s kávou, která mu už mezitím vystydla. „Díval ses na to?“ zeptal se a odložil hrnek zpět na stůl.

„Na pár věcí.“

„Ale neprošel jsi všechno?“

„Ne. Chtěl jsem, abys mě tím provedl ty.“

Podíval jsem se na spis a všiml si další rozmazané barevné kopie rodinného snímku. S očima upřenýma na tváře dvojčat a ženy, která je přivedla na svět, jsem se pozastavil nad tím, jak moc jsou holčičky Gail podobné: stejná barva vlasů, stejný mírný pršáček, stejný úsměv, s jedním koutkem úst zvednutým výše než druhým. Gail byla nevýrazná a hubená a kůži na krku měla zvrásněnou a povislou, jako by příliš rychle hodně zhubla. Její pleť také nevypadala zdravě – kolem úst měla drobné flíčky a bradu a tváře jí pokrývaly jizvičky po akné. Dvojčata však měla stejně jako ona vřelé oči připomínající potůčky modrého inkoustu, a bez útrap souvisejících s věkem byly dívky krásné a bez vady. Nedokázal jsem od nich odtrhnout pohled a opět se ve mně cosi pohnulo.

„A co si o tom myslíš?“

Vrátil jsem se do přítomnosti. „O čem?“

„O tom, co sis přečetl.“

Když jsem složkou listoval, znovu na mě udělalo dojem, jak důkladná Healyho policejní práce byla. Sledoval případ z mnoha

různých úhlů, nevynechal jediné vodítko, vytvořil a zavrhl bezpočet teorií a provedl spoustu vyčerpávajících a podrobných výsledků. K muži, jehož jsem v posledních dvou letech poznal, to vůbec nesesedělo, ale odpovídalo to tomu, kterého jsem našel na webu. Rozhovory s médii odrážely jeho vyrovnanost a bystrý rozum, tiskové konference vedl s tichou důstojností a s ledovým klidem se dokázal poprat i s vlezlými otázkami bulváru. Tohle byl muž, kterého si v Metropolitní cenili nade vše, ne člověk, kterého nakonec vyhodili.

„Rakere?“

„Vypadá to jako dobrý případ, Healy,“ odpověděl jsem.

„Jenže jsem něco přehlídl.“

Pokrčil jsem rameny. „Netuším. To teprve zjistíme.“

Objednal jsem další kávu a pustili jsme se do práce.

Rozhodl jsem se nechat Healyho mluvit a dělal jsem si poznámky. Sem tam jsem ho přerušil otázkou, ale jinak jsem mu do vyprávění nezasahoval. Měl pozoruhodnou hlavu na detaily, možná podpořenou i tím, že se na spis znovu podíval. Párkrát si složku přitáhl k sobě, aby se o nějakém faktu ujistil, ale vesměs si vystačil s vlastní pamětí.

„Věděl jsi, že to byla bývalá fetačka?“ zeptal se.

„Kdo, Gail?“

„Nikdy jsme to nezveřejnili, protože jakmile otěhotněla, šla na odvykačku a nadobro s tím skončila. Když ji zabili, byla už skoro devět let čistá. Přesto jsme si došlápli na místního dealera, chlápka, co jí kdysi prodával fet. Lidem na New Cross ničil životy tak dlouho, že nebylo těžký ho najít. Jenže to nebyl náš vrah. Můj tým prověřil i sociálku, abychom se ujistili, že nám nic neuniklo – týrání dětí, zanedbávání péče, cokoli –, ale žádnéj záznam jsme neobjevili. Vzpomínám si na rozhovor s jednou její kamarádkou pár dní poté.“ Odmlčel se a nalistoval příslušnou pasáž ve spise. „Cituju:

,Gail byla skvělá, nechápejte mě špatně, ale po všech těch potížích s drogami si myslím, že se dost děsila toho, aby se historie neopakovala. A tak skoro nechodila ven. Vlastně... co se narodila dvojčata, už si s náma asi nikdy nevyrazila. Nejspíš ji to ani nelákalo. Udělala se tak nějak sama pro sebe.“

Healy se zarazil a sklouzl očima na Gailinu fotografii.

„Na jednu stranu,“ ozval se po chvíli, „jsme mohli spojení mezi drogami a její smrtí rychle vyloučit. Na druhou stranu fakt, že se nestýkala s přáteli, znamenal taky to, že se nikomu s ničím nesvěřovala. Většina výsledků jejich takzvaných přátel nikam nevedla.“

„Studovala na vysoké, ne?“

„Historii a společenský vědy. Ale bylo to dálkový studium na Open University, takže – opět – se s ostatními nestýkala. Navíc si ho rozložila na šest let. Studovala z domova, se svým vedoucím se nevidala, a ani nechodila na přednášky. S ostatními studenty se setkávala jen u zkoušek. Poslední seminárku odevzdala týden před smrtí.“ Odmlčel se a se sklopenýma očima obemkl prsty hrnek s kávou. „Pár měsíců nato jsem na OU zavolal,“ pokračoval tišším hlasem, „abych zjistil, jak dopadla. Tehdy už mě vážně začínalo užírat, že jí nezůstal nikdo, komu by záleželo na tom, jestli prošla, nebo ne.“

„A prošla?“

Přikývl. „S červeným diplomem.“

„Co její rodiče?“

„Mrtví.“

„Žádní sourozenci?“

„Ne. Nejbližší příbuznou byla sestřenice Erica Swiddleová. Ta ale žila v Liverpoolu, takže se vídaly jen zřídka. Prý si jednou za pár měsíců zavolaly, ale to bylo všechno.“

„A otec?“

„Těch holčiček? Kevin Sims. Naprostej budižkničemu. Nikdo o něm nedokázal říct nic dobrého. S Gail se seznámili v únoru

2001 v jakýsi putyce v Peckhamu – jemu bylo čtyřiaadvacet, jí jedenadvacet – a o pět měsíců později byla těhotná. Mluvili jsme se Simsovou matkou, která tehdy byla ještě naživu, a podle ní se o dvojčatech nezmínil ani jednou. Vůbec netušila, že se z ní stala babička. Věřil bys tomu? Hajzl hnusnej.“ Healy se zarazil a znechuceně potřásl hlavou. „O vztahu Gail a Simse nám dokázala něco říct jen Erica, Gailina sestřenice. Sims vzal kramle ve chvíli, kdy mu Gail oznámila, že je těhotná. Pak už o něm neslyšela, dokud se šest měsíců po narození dvojčat nezabil v autě, když se po M23 řítíl dvoustovkou.“

„Mrtvý na místě?“

„Jo.“

Dokončil jsem poznámky a zvedl hlavu. Healy opět zíral z okna na parkoviště, stejně jako předchozího dne.

„Jsi v pohodě?“ zeptal jsem se.

Podíval se na mě. „Jo. V klidu.“

„Připravený pokračovat?“

Pochopil, co tím skutečně myslím. Znovu si celý případ připomněl, mohl o něm mluvit, provést mě všemi podrobnostmi, a to jako by mu vlilo do žil nový život. Přestože jsme prozatím jen klouzali po povrchu, jemu se už začínala vracet barva do tváří.

Jenže to nejhorší bylo teprve před námi.

Zhluboka se nadechl a přikývl.

„Fajn,“ řekl jsem. „Pověz mi o tom, cos našel v tom bytě.“

„Bylo to tam,“ spustil, „dost stísněný.“

Ve složce se nacházel půdorys bytu, který Healyho slova potvrzoval. Úzká chodbička vedla od vstupních dveří k obývacímu pokoji. Po levé straně se nacházely dva pokoje – obojí ložnice. První patřila Gail, druhá dvojčatům. Napravo byla kuchyň a koupelna. Ať plánec načrtl kdokoli, zaznačil do něj i okna – jedno v kuchyni a jedno v obývacím pokoji.

Nic víc.

„V ložnicích okna nebyla?“

Zakroutil hlavou. „Ne. Ložnice měly společnou zeď s vedlejším bytem. Žádná okna a logicky ani světlíky. Vzpomínám, že první, o co jsem po příjezdu požádal, bylo, aby někdo rozsvítil. Jenže ono už rozsvíceno *bylo*.“

Přikývl jsem a čekal, až bude pokračovat.

„Holčičky jsem našel v postýlkách,“ řekl a odkašlal si. „Ležely na zádech, na sobě měly stejný pyžámka a byly zakryté dekami až k ramenům. Oběma někdo podržl krk.“ Znovu se odmlčel, tentokrát na delší dobu, a já mezitím sklopil oči ke složce a s kyselou pachutí v ústech jsem pročetl odosobněný popis toho, co se dívkám stalo. Healy se znovu ozval: „Jakmile jsem tam dojel, jakmile jsem je uviděl, napadlo mě: ‚Proč jsem tohle dostal kurva zrovna já? Proč ne někdo jinej?‘ Tou dobou jsem u Metropolitní sloužil čtyřiaadvacátým

rokem, ale případy, ve kterých figurovaly děti, mě pokaždý sebraly, jako bych byl naprostej zelenáč. Kdykoli řešíš mrtvé dítě, kus tebe zemře s ním, a už ho nikdy nedostaneš zpátky.“

Oběma lokty se opíral o stůl, bradu měl složenou v dlaních a díval se kamsi za mě. „Když jsem se ten večer vrátil domů, byla Leanne ve svém pokoji. Poslouchala hudbu,“ přesunul se ve vyprávění k vlastní dceři, které tehdy bylo kolem devatenácti. „Šel jsem k ní, pevně ji objal a jen tak držel. Nechápala, o co jde – nejdřív se mi pokoušela vykroutit, ale po chvíli to vzdala. Nevím... prostě jsem se potřeboval ujistit, že je moje holčička v pořádku.“

Přes tvář mu přeběhla bolest, když si uvědomil svou tehdejší prozíravost – o šest měsíců později o Leanne přišel, stejně krutým způsobem.

Jiný případ, jiný vrah.

Další ztracený život.

„No nic,“ vrátil se zpět, odkašlal si a napil se kávy. „Gail byla v obýváku. Ležela vedle pohovky, napůl přimáčknutá ke zdi. Na sobě měla noční košili a župan, takže bylo jasné, že k vraždě došlo pozdě v noci a Gail toho šmejda dobře znala. Na dveřích jsme neobjevili stopy po vloupání, ani žádný známky boje – a nikdo ze sousedů neslyšel křik ani zvýšený hlasy.“

„Nebála se ho.“

„Přesně tak. Podle mě ho dokonce bez váhání pozvala dovnitř. Nepřevlíkla se, tudíž se v jeho přítomnosti buď cítila příjemně, nebo nepočítala s tím, že se zdrží dlouho. S tělem po smrti nikdo nehýbal, nenašla se na ní žádná obranná zranění ani známky sexuálního napadení, takže jsem si myslel, že útok vůbec nečekala.“ Odmlčel se a očima přejel černobílý popis Gailiny smrti. Pro něj černobílý nebyl. „Devětkrát ji bodl do prsou.“

„To vypadá na záchvat vzteku.“

„Ale tak to nebylo. Všechny rány se nacházely blízko sebe, skoro jedna na druhý, jako by si vybral konkrétní místo a pak si jen chtěl být jistě. Podle mě to byl profík.“

Zvedl jsem k němu pohled. „Jak to myslíš – ‚profík‘?“

„Že vraždil i předtím. Za jejími nehty jsme nenašli žádnou DNA, která by stála za řeč. Důkazy ukazovaly na to, že neměla ani šanci se bránit – neškrábala, neprala se s ním, nedala mu jedinou ránu. Nikdo nezvládne bodnout devětkrát za sebou, aniž by sám schytl jedinou ránu – ledaže je v tom opravdu dobřej.“

„A stopy DNA jinde na těle?“

„Na hovno.“

„Vůbec nic?“

„Našli jsme DNA jiných lidí na Gailině županu a pod nehty, ale nebylo to semeno ani sliny, jen vlasy a kožní buňky jejích dcer a dalších, neidentifikovaných jedinců. Mohly patřit vrahovi – nebo přátelům, kteří během pár měsíců její byt navštívili. Pokud to *byla* DNA našeho vraha, pak o něm z databáze nic nevyběhlo.“

Zničehonic se mi rozezvonil mobil a začal ke mně vibrovat po stole. Moje dcera. Ztlumil jsem zvuk. „To je Annabel,“ řekl jsem Healymu. „Zavolám jí později.“

Zalistoval jsem ve svých poznámkách o několik stránek zpět k místu, kde jsem si pár nocí předtím poznamenal cosi z Healyho tiskové konference.

„Zmínil ses, že se s Gail a děvčaty v měsících před jejich smrtí někdo stýkal?“

Přikývl. „Mal.“

„Mal?“

„M-A-L, jako Malcolm.“

„Tak se jmenoval?“

Healy pokrčil rameny. „Kdo ví? Napravo od Gail bydlela jakási Sandra Westerwoodová. Byla to taková všetečná babka kolem

šedesátky, ale milá a tu rodinu měla moc ráda. To ona zavolala na policii, když Gail ani holky pár dní neslyšela.“

Proletěl spis, našel, co hledal a otočil to ke mně. Byl to přepis rozhovoru s Westwoodovou.

WESTERWOODOVÁ: Slyšela jsem ty holky vedle každý den.

Zpívaly si, hrály... prostě věci, co takové děti dělávají, víte? Jenže pak to přestalo. Připadalo mi to zvláštní, protože v těch proklatých bytech jsou stěny z papíru a jediná chvíle, kdy je v tom baráku opravdu ticho, je pozdě v noci, když všichni konečně usnou. Říkala jsem si, že jsou možná na dovolené, ale o ničem podobném se nezmínily a Gail si často stěžovala na nedostatek peněz.

HEALY: Kdy jste je slyšela naposledy?

WESTERWOODOVÁ: V neděli, možná v pondělí.

HEALY: Dneska máme pátek šestnáctého července. Takže se odmlčely v neděli jedenáctého nebo v pondělí dvanáctého, je to tak?

WESTERWOODOVÁ: Jo.

HEALY: Když jsme spolu včera mluvili u vás doma, prohlásila jste, že jste Gail naposledy viděla v sobotu desátého.

WESTERWOODOVÁ: To je pravda. Došel mi cukr a chtěla jsem si udělat čaj. Výtah zase nejel a mně se nechtělo plahočit sedmáct pater dolů a pak půl kiláku do večerky. A tak jsem zaklepala na Gail, jestli by mi trochu nepůjčila.

HEALY: Byla v pořádku?

WESTERWOODOVÁ: Vypadala normálně. Ode dveří jsem viděla i holky, jak koukají na telku. S Gail jsme chvilku poklábosily.

HEALY: O čem?

WESTERWOODOVÁ: Už nevím. O počasí nebo tak. Byla v pohodě. Smála se a tak vůbec, víte?

HEALY: A tehdy jste ji viděla naposledy?

WESTERWOODOVÁ: Jo. Potom už bylo jen ticho. Zašla jsem je v úterý zkontrolovat, protože mi to připadalo správný, ale nikdo neotevíral. Ve středu ráno a pak večer jsem to zkusila znova. A včera jsem zavolala policii.

Nejistě jsem se na Healyho zahleděl. Netušil jsem, proč to považuje za důležité. Vyplňovalo to hluchá místa, především to, jak se policie v Searle House ocitla, ale nepadla tam jediná zmínka o muži, který se s rodinou stýkal v měsících před jejich smrtí. O muži, jehož Healy pár dní nato zmínil během tiskové konference – jakémsi Malovi.

Jako by mi četl myšlenky – otočil pár stránek s přepisem a zapíchl prst do poloviny stránky. „Jakmile pitva potvrdila, že ke smrti došlo s největší pravděpodobností v neděli jedenáctého, a nikoli v pondělí,“ vysvětlil, „zaměřili jsme se na to, co nám řekla tady.“

WESTERWOODOVÁ: Prostě si nedokážu představit, kdo jim to mohl udělat. Víte, byla to tak milá rodina. Myslíte, že je zabil její přítel?

HEALY: Přítel?

WESTERWOODOVÁ: No, podle mě s někým chodila.

HEALY: A to vám řekla ona?

WESTERWOODOVÁ: Ne. Jen jsem ji i s holkama občas viděla s nějakým mužským, během těch měsíců, než... však víte... zemřely. A tak jsem si myslela, že... no... se s někým schází.

HEALY: Kde jste ho viděla?

WESTERWOODOVÁ: Na jedné straně Searle House je dětský a fotbalový hřiště. Jsou tam houpačky, prolézačka, několik klouzaček a tak. Rozhodně tam s těma holkama párkrát byl.

HEALY: Kolikrát?

WESTERWOODOVÁ: Hm, no určitě to bylo víc než jednou.

HEALY: A kdy tam byli poprvé, vzpomenete si?

WESTERWOODOVÁ: Nejspíš někdy v únoru, protože dvacátýho má moje sestra narozeniny a já zrovna šla na metro na New Cross Gate, abych za ní zajela, a tehdy jsem je tam všechny viděla. Říkala jsem si, že by bylo fajn, kdyby si k sobě Gail někoho našla.

HEALY: Takže Gail se s tím mužem stýkala od února do července? To je pět měsíců.

WESTERWOODOVÁ: Ano.

HEALY: Řekla vám jeho jméno?

WESTERWOODOVÁ: Ne, ale...

HEALY: Ano?

WESTERWOODOVÁ: Jednou jsem slyšela holky, když si venku hrály. Nějak na něj volaly – myslím, že „Mal“ nebo tak nějak.

HEALY: Jako Malcolm?

WESTERWOODOVÁ: Jo, podle mě jo.

HEALY: Viděla jste ho s nimi i při jiných příležitostech?

WESTERWOODOVÁ: Hm, jo, určitě. Ehm... párkrát, ale vesměs jsem na ně narážela na tom hřišti.

HEALY: Prohlédla jste si ho někdy z blízka?

WESTERWOODOVÁ: Ne.

HEALY: Takže jste s ním ani nemluvila?

WESTERWOODOVÁ: Ne. Ale často mě napadalo, jestli třeba nepracuje jako kurýr.

HEALY: Co vás k tomu vedlo?

WESTERWOODOVÁ: Jednou měl pod bundou takovou olivově zelenou polokošili s límečkem a já si říkala, že v něčem takovém jezdívají kurýři.

HEALY: A měl ji na sobě víckrát?

WESTERWOODOVÁ: To už nevím.

HEALY: Potřebuju, abyste se nad tím opravdu zamyslela, Sandro.

WESTERWOODOVÁ: Ne, myslím, že ne.

HEALY: Takže to mohlo být jen zelené triko s límečkem a žádná firemní uniforma?

WESTERWOODOVÁ: Asi jo.

HEALY: Nezdálo se vám, že by se Gail v jeho přítomnosti cítila nepříjemně?

WESTERWOODOVÁ: Ne, vůbec ne. Vypadala šťastně. Ona i holky se kolem něj chovaly naprosto přirozeně.

Na konci výslechu Sandra Westerwoodová poskytla policistům mužův popis do záznamu, ale výsledek byl dost nejednoznačný – běloch, vysoký něco mezi metr pětasedmdesát a metr osmdesát, černé vlasy, mezi pětatřiceti a čtyřiceti lety, střední postavy. To muselo být vyšetřovatelům úplně k ničemu.

„Ta stopa s Malcolmem nikam nevedla,“ řekl Healy a bezmyšlenkovitě si mnul bříškem palce ostatní prsty. V nastalém tichu bylo chvíli slyšet jen šustivé tření suché pokožky. „Můj tým sestavil seznam jedenácti tisíc Malcolmů žijících v Londýně a okolí. A to to ani nemusel být Malcolm. Co když to byl Malachi nebo jiné jméno? A co když ani *nebyl* z Londýna? Na takové pokročilé vyhledávání jsme neměli zdroje. V náš prospěch hrálo jen to, že podle Westerwoodové byl ten muž běloch – takže jsme alespoň mohli vyloučit jména jako Malik a Jamal.“

„Zmínila se o tom, že možná pracoval jako doručovatel...“

Zakroutil hlavou.

„To taky nikam nevedlo?“

„Domněnka. Neměli jsme jediný další svědectví, který by to potvrdzovalo. Pár lidí sice připustilo, že *možná* v okolí v měsících a týdnech před vraždou viděli doručovací dodávku, ale nikdo nedokázal s jistotou určit, jestli šlo o *stejnou* dodávku. Vyhledali jsme firmy s olivově zelenýma uniformama, prošmejdlí jsme všechny doručovací společnosti ve městě a nic.“

Nasazení Healyho týmu bylo opravdu pozoruhodné. Sestavili seznam 11 236 mužů s křestním jménem Malcolm, zúžili ho na třicátníky střední postavy s černými vlasy a pak se ho snažili protřídit ještě na ty, kteří by mohli být zaměstnaní jako kurýři. A to vše vycházelo z vratkého předpokladu, že Sandra Westerwoodová zaslechla jméno správně a že olivově zelené triko *bylo* součástí pracovního oděvu. Healy o tom očividně pochyboval.

„Takže vyšetřování uvízlo na mrtvém bodě?“

„Jo.“ Odmlčel se, popotáhl a pokrčil rameny. „Našli jsme doručovatele s křestním jménem Malcolm, kteří neodpovídali fyzickému popisu od Westerwoodové, a objevili jsme i Malcolmy, kteří popisu odpovídali, ale nepracovali jako doručovatelé. Nevynořil se ale ani jeden, co by spadl do obojího.“

„Co záběry z bezpečnostních kamer?“

Zadíval se na mě. „To měla být naše nejlepší stopa.“

„A byla to jen další slepá ulička?“

„Jsou to městský byty, a městu je ta oblast ukradená, takže tam věčně něco nefunguje. Jen tři kamery vypadaly docela slibně. Jedna byla v chodbě na desátém podlaží, ale to bylo k hovnu. V únoru ji kdosi rozmlátil a od té doby se nikdo neobtěžoval ji opravit. Zbývaly dvě kamery zabírající okolí budovy. Jedna snímala Cork Hill Lane, jedinou přístupovou cestu, když se tam chceš dostat autem – musel bys tam parkovat.“

Přikývl jsem. „A druhá?“

„Ta druhá zabírala hřiště. Tamtudy vedla cesta od metra.“

„A co se stalo?“

„Kamera u hřiště měla problémy s dráty, takže záznam neustále vypadal.“ Frustrovaně potřásl hlavou. „Čím víc do minulosti jsme šli, tím čistší to bylo, a nakonec se nám podařilo objevit něco z šestadvacátýho března. Záběr neidentifikovanýho muže u houpáček s rodinou Clarkových. Odpovídal popisu ‚Mala‘, ale bylo to

moc daleko na to, abychom určili víc detailů, a navíc se pak všichni sebrali a zamířili na metro. Je to jedinej záběr všech čtyř pohromadě.“

„A co záznam z doby, než vypadla ta kamera na desátém patře?“

„Ptáš se, jestli ho máme na videu z doby před únorem? Ne. Možná to je tím, že s Gail začal oficiálně chodit až v březnu, možná byl dost chytrý na to, aby se držel mimo záběr – přinejmenším do šestadvacátýho března, kdy ho zachytila ta kamera u hřiště. Stejně na tom nesejde. I když se nám podařilo ho na videu najít, byla z něj jen rozmazaná šmouha.“

„Takže v noc vraždy fungovala jen jedna kamera?“

„Jo.“

„Dostali jste z ní něco?“

Nyní už si prsty mnul mnohem silněji – přestože myšlenkami setrval u případu a nekonečných nezodpovězených otázek, jeho svaly a šlachy podvědomě hledaly cigaretu, která tam nebyla. Nakonec sáhl do kapsy, vytáhl zapalovač – položil ho vedle hrnku s kávou – a pak krabičku s cigaretami. Ten pohyb ho vytrhl ze zamýšlení a on se zahleděl na složku.

„Healy?“

„Celý to byla jen hromada sraček,“ zamumlal.

„Co tím teď myslíš?“

„Všechno. Kdyby byl ten případ pes, nechal bys ho utratit. Žádný motiv, žádná DNA, svědci na houby, jedenáct tisíc chlapů se jménem, který ani nemuselo být správný.“ Odmlčel se a začal si hrát s krabičkou cigaret – přendával si ji z ruky do ruky a opětovně ji otevíral a zase zavíral. Po chvíli znovu zvedl složku a zalistoval spisem na další svědecké prohlášení.

Jakmile ho objevil, otočil spis ke mně.

„Co je to?“ zeptal jsem se.

„Nejspíš jediná věc, co za něco stojí.“

Jenže já už nedostal příležitost si ji přečíst.

O vteřinu později mi opět zazvonil mobil.

Annabel. Podruhé. Pohlédl jsem na Healyho a pak zpět na displej. Měli jsme tu rozdělanou práci a bylo evidentní, že ode mě očekává plnou pozornost, ale já to nemohl nechat spadnout do hlasové schránky, protože Annabel většinou nevolala takhle zničehonic, a ještě podivnější bylo to, jak urputně se se mnou chtěla spojit. Ve svých pětadvaceti už byla nezávislá a soběstačná, a kvůli práci učitelky pevně věřila v řád a rutinu. Jestliže mi volala, aniž by se na tom se mnou předem domluvila, nepochybně šlo o něco vážného.

„Musím to vzít,“ řekl jsem Healymu.

Zamračil se. „Nemůže to počkat?“

„To je Annabel.“

„No a?“

„No a proto to zvednu.“

„Prostě jí zavolaš zpátky, až skončíme, ne?“

„Já to vzít musím, Healy.“

Zatěkal pohledem mezi složkou – stránkou, kterou mi nalistoval – a mobilem v mé ruce. „Blbost,“ zahuhlal dost nahlas na to, abych ho slyšel, vyklouzl z boxu a mezi rty si vložil cigaretu. Bez dalšího slova zamířil k východu. Venku hustě sněžilo a vločky se rychle snášely k zemi jako kousky tvrdého bílého papíru. Zaměstnanec motelu – v bundě s kapucí a zipem zataženým až k bradě –

se zoufale snažil posypávat šterkem parkoviště, zatímco vrávorál pod nápořem silného větru od řeky. Healy se vynořil ze dveří se zapálenou cigaretou a našťvaným výrazem.

Stiskl jsem *Přijmout*.

„Ahoj, zlato.“

„Ahoj,“ odpověděla Annabel tiše.

„Jsi v pořádku?“

„Jde o Olivii.“

Zaplavila mě panika.

Olivia byla její devítiletá sestra. Annabel a já jsme pravdu o našem příbuzenském vztahu zjistili teprve před čtrnácti měsíci – a přestože Olivia nebyla moje biologická dcera, ve chvíli, kdy mi do života vstoupila Annabel, přijal jsem je bez výhrad obě.

„Co se stalo? Je v pořádku?“

„Jsem v Torquay,“ vysvětlila mírně zastřeným hlasem, prozrazujícím slzy. „V nemocnici. Dost tady nasněžilo, a tak šla s jednou kamarádkou sáňkovat – jen na pole na konci naší ulice.“ Annabel se rozplakala. „Vrazila do stromu. Právě ji operují. Já...“ Hlas se jí vytratil.

„Jen klid,“ řekl jsem a snažil jsem se znít vyrovnaně. „Bude to v pohodě.“

„Má vnitřní krvácení.“

Sevřel se mi žaludek. *A sakra*.

„Omlouvám se,“ vzlykla. „Nevěděla jsem, komu zavolat.“

„Vůbec se neomlouvěj,“ opáčil jsem a v myšlenkách jsem byl už o krok dál. „Udělala jsi správně, žeš mi zavolala.“

Zarazil jsem se a pohlédl z okna na Healyho. Cigaretu měl už z půlky dokouřenou a její oranžová špička zablikala v padajícím sněhu, jak znovu potáhl.

„Co říkali doktoři?“

„Nic.“

„Neprobrali s tebou její zranění?“

„Nejsem si jistá, jestli sami vědí, co přesně jí je.“ Odmlčela se, popotáhla a evidentně se snažila uklidnit. „Řekli jen, že došlo k vnitřním zraněním a že ji musejí okamžitě operovat. Nevím, co mám dělat. Co když...“ Znovu se rozvzlykala.

Pokoušel jsem se pročistit si hlavu. Jednoduše jsem ji nemohl nechat v nemocnici samotnou.

„Jedu za tebou,“ řekl jsem.

„Nemusíš –“

„Já chci.“ Vyhlédl jsem z okna. Healy stál na stejném místě a sledoval zaměstnance motelu, táhnoucího ke vchodu obrovský pytel s posypem. „Bude mi to trvat tak čtyři hodiny, možná dýl kvůli tomu sněhu. Ale chci, abys mi zavolala hned, jak budeš vědět něco nového, dobře? Volej kdykoli. Jestli s tebou doktoři nebudou mluvit, dáš mi jejich jména a já to vyřídím.“

„Děkuju.“

„Fajn. Zavolám za chvíli.“

Ukončil jsem hovor, schoval mobil do kapsy a přeletěl očima po spise otevřeném na stole přede mnou. Healy v něm nalistoval další přepis svědecké výpovědi, tentokrát od Jobana Kehala. Vytáhl jsem propisku z kapsy bundy, příslušnou stránku jsem označil hvězdičkou, abych věděl, kde navázat, a pak jsem sesbíral tři fotografie, které Healy ze spisu vytáhl, a zase jsem je do složky vrátil. Zajistil jsem složku gumičkami a vyrazil z baru do úzké vstupní haly.

Healy se už vracel dovnitř.

„Musím jít,“ řekl jsem.

Zastavil se a nakrčil čelo. „Cože?“

„Vezmu si ten spis s sebou a projdu ho, až dorazím.“

„Dorazíš kam?“

„Musím jet za Annabel.“

„Ty jedeš do *Devonu*?“

„Olivia měla nehodu.“

Už se nadechoval k další otázce – *Proč ksakru jedeš do Devonu, když tady máme rozdělanou práci?* –, ale sotva jsem zmínil Oliviinu nehodu, zarazil se. Stiskl rty, jako by se snažil ta slova polknout a zařadit zpátečku.

„Bude v pořádku?“

Pokrčil jsem rameny. „Nevím.“

„Co se stalo?“

„Sáňkovala a narazila do stromu.“

Zakýval hlavou. „Určitě se z toho dostane.“

„Jo, no, každopádně tam musím být.“

Pohlédl na složku. „Bereš si to s sebou?“

„Pročtu si to.“

„Při řízení?“

Pokoušel se znít bezvýrazně, ale jeho kousavost byla stále zřetelná.

„Je na operačním stole s vnitřním krvácením,“ vyjel jsem na něj.

„Mám nad tím jen tak mávnout rukou a další hodinu, dvě, tři tady sedět a klábosit o tomhle případě?“

„Není pro tebe důležitéj. Chápu.“

„Nepřekrucuj moje slova. Posloucháš vůbec, co ti říkám?“

Upřeně jsem ho sledoval a čekal na odpověď.

Žádná nepřišla.

„To je fuk,“ dodal jsem. „Jedu. Zítra ti zavolám.“

Zamířil jsem ven a on na mě ještě zavolal: „Nech tady tu složku.“

Obrátil jsem se. „Já se na to *podívám*, dobře?“

Zakroutil hlavou a jeho výraz se změnil. Pochopil jsem. Nenavrhoval mi, abych ten případ nechal být proto, že mám teď svých starostí dost. Chtěl, abych se na něj vykašlal úplně a Healy na něm mohl dělat sám.

„Ne,“ řekl jsem.

„Stejně už vím všechno, co v tom spise je.“

„Tak proč ho po mně chceš?“

Přeměřil si mě pohledem. „Prostě mi tu zkurvenou složku dej.“

„Tak hele,“ zkusil jsem to znovu a kousal se do jazyka, abych potlačil vztek, který mnou cloumal. „Zítra ráno máš pohovor v tom obchodáku se stavebninami. Co kdyby ses soustředil na tohle, a já ti zavolám zítra kolem oběda a navážeme tam, kde jsme dneska skončili –“

„Nejdu tam.“

„Cože?“

„Na ten pohovor nepůjdu.“

„O čem to mluvíš?“

„Slyšel jsi mě. Nejdu tam.“

Vykročil jsem k němu. „Je to slušná práce.“

Odfrkl si. „Ostraha v obchodáku.“

„Platí víc než dobře.“

Pokrčil rameny.

Promnul jsem si čelo a snažil se uklidnit. „Mohl bys to udělat jako laskavost pro mě? Prosím. Potřebuju, abys na ten pohovor zítra šel, protože znám ředitele toho obchodu a právě díky němu ses dostal do zúženého výběru. Přemluvil jsem ho, ať ti dá šanci, a on zatahal za pár nitek a protlačil tě tam. Takže pokud se zítra na tom pohovoru neukážeš, budu vypadat jako –“

„Na to kašlu.“

„Domluvil jsem ti to, Healy.“

„Tak to zase odmluv – protože já tam nejdu.“

Přistoupil jsem k němu ještě o krok blíž. „Co to s tebou sakra je?“

„Nic se mnou –“

„Slíbil jsem ti, že s tím případem pomůžu.“ Zamával jsem mu složkou před očima. „Právě jsem řekl, že se na to podívám. *Podívám se na to*. Jasný? Jak jinak ti to mám vysvětlit? Jenže potřebuju, abys zítra ráno zašel na ten pohovor do Deptfordu. Musel bys to

vážně hodně posrat, aby ti tu práci nedali. Rozumíš? Stačí, když se tam objevíš a řekneš jim, co chtějí slyšet.“

Přes Healyho rameno jsem si všiml zaměstnankyně motelu, která na nás od recepce vrhala nesouhlasné pohledy, a došlo mi, že mluvím dost hlasitě.

Zhluboka jsem se nadechl. „Musím jet.“

Healy se znova zadíval na složku a pak rozhodil paže dlaněmi vzhůru v gestu, jež naznačovalo *dělej si, co chceš*. Naštvalo mě to, ale tentokrát jsem mu odmítl skočit na vějičku.

„Potřebuju, abys na ten pohovor zítra šel,“ řekl jsem.

Než stačil odpovědět, otočil jsem se a vyrazil ze dveří.

Když v roce 2009 moje žena Derryn podlehla rakovině prsu, vzdal jsem se veškerých nadějí na rodičovství. Jenže pak se z minulosti vynořila pětadvacet let stará známost s mou dívkou ze střední školy a navždy mi změnila život.

Prvních šest měsíců bylo pro Annabel i mě dost obtížných – oba jsme chtěli lépe poznat toho druhého, jenže ona zároveň oplakávala ztrátu lidí, které celý život považovala za rodiče, zatímco já se snažil vyrovnat nejen s faktem, že se ze mě stal otec, ale především otec dospělé mladé ženy. Jakmile jsem ji však spatřil v čekárně nemocnice, okamžitě jsem ucítil naše pouto – zodpovědnost a povinnost stát jí po boku. Nemohl jsem jinak, než Healyho případ na chvíli odložit. Přesně to by udělal každý otec.

A zrovna Healy by to měl chápat nejlépe.

Nebylo snadné Olivii vidět v tomhle stavu – její drobné, devítileté tělíčko bezvládně leželo připojené na kyslíkový přístroj, všemožné monitory a kapačku a celý hrudník a pravý bok jí pokrývaly obvazy. Personál nemocnice nám naštěstí dovolil zůstat, a tak jsme s Annabel celou noc střídavě drželi hlídku u Oliviiiny postele – jeden se vždy krčil na židli, zatímco druhý se pokusil na chvíli zavřít oči v modrém křesle na druhé straně místnosti. Díky bohu se Oliviiin stav do rána nezhoršil a doktor označil její vyhlídky za velmi nadějně, přestože ji k úplnému zotavení čekala ještě dlouhá cesta.

Kolem poledne jsem nám zašel do nemocničního bufetu pro něco k jídlu a čerstvou kávu, a když jsem se vrátil, našel jsem Anabel v slzách. Události předchozího dne a dlouhá noc plná přerušovaného spánku si na ní vybraly svou daň. Za uplynulých čtrnáct měsíců jsem ji viděl plakat jen zřídka, a to nejen kvůli tomu, že ode mě bydlela tři sta padesát kilometrů daleko. Největší díl na tom měly lži z její minulosti, ztráta lidí, jež považovala za rodiče, a také je tak milovala, a fakt, že se z její sestry zničehonic stala de facto její dcera. To všechno ji postupně obklopilo jako betonová zeď, a třebaže se v mé přítomnosti nikdy nechovala chladně nebo odtahitě, obecně se stala mnohem flegmatictější – možná už napořád.

„Promiň,“ vzlykla po chvíli.

„Proč se omlouváš?“

„Jsem hysterka.“

Položil jsem jí ruku na rameno a ona mě za ni vzala, zatímco druhou vytáhla kapesník a osušila si oči. Potom jsem jí podal kávu a na okraj postele položil zabalený sendvič.

„Vytáhla jsem tě od něčeho?“ zeptala se.

„Jak to myslíš?“ nechápal jsem a zadíval se na ni.

„Od případu? Já jen, že vypadáš vyčerpaně.“

„Vážně?“

„A tím nemyslím jen únavu způsobenou spaním vsedě na nemocniční židli.“ Usmála se a já neodpověděl v naději, že to téma opustí. „Děláš teď na nějakém případě?“

„Právě jsem jeden uzavřel.“

„Byl těžký?“

„Ne, vlastně šlo o rutinní práci.“

Zato posledních sedm dní s Healyem byla opravdová makačka.

Pustila se do rozbalování sendviče. „Nechci být vlezlá,“ řekla. „Nezlob se, jestli vyzvídám moc. Jen se mi zdá, že by ti přišla vhod pauza.“

„Možná bychom si ji měli udělat všichni.“

Přikývla, ale já měl neodbytný pocit, že to ještě úplně nepohřbila. Chápal jsem její důvody: před pár měsíci ji okolnosti vtáhly do případu, na kterém jsem pracoval, a přestože ona ani Olivia nebyly ve skutečném nebezpečí, v jednu chvíli to tak nevypadalo. Pocítil jsem bodnutí viny – nejen kvůli tomu, že ji to zřejmě stále strašilo, ale také kvůli skutečnému významu jejích otázek: potřebovala z mojí strany ujistění, že už je do podobného nebezpečí nikdy nedostanu.

„Všechno je teď v klidu,“ řekl jsem.

Vyšel jsem před budovu nemocnice, abych zavolal Healymu.

Mrzlo, až praštilo, a střechy, parapety i trávu na kruhovém objezdu přede mnou pokrývala tlustá pokrývka sněhu. Našel jsem jeho číslo v seznamu a pak jsem se na okamžik zarazil. Zhluboka jsem se nadechl a připravil se na hádku. Očividně jsem se ale nemusel namáhat – po jedenácti zazvoněních se sepnula jeho hlasová schránka.

„Healy, to jsem já. Zavolej, až budeš moci.“

Zavěsil jsem a zamířil zpátky dovnitř. V tu chvíli se mi mobil v ruce opět rozvibroval. Na displeji blikalo číslo s předvolbou středního Londýna, které jsem neznal.

Zvedl jsem to. „David Raker.“

„Davide, tady Simon Quinn.“

Quinn vedl obchod se stavebními firmami v Deptfordu, kde měl to ráno Healy domluvený pracovní pohovor. Seznámil jsem se s ním před pěti lety na charitativním golfovém turnaji pořádaném jedním mým přítelem a už jsme zůstali v kontaktu.

„Čau, Simone. Jak to jde?“

„Jo, v pohodě,“ odpověděl, ale sotva jsem v jeho hlase zachytil podrážděný tón, došlo mi, co se děje. „Říkal jsem si, že bys možná rád věděl, jak to dopadlo s tvým známým.“

„Budu hádat – nedorazil.“

„Ne,“ řekl Quinn. „Colm dorazil.“

„Tak co se stalo?“

Quinn se na chvíli odmlčel. „Bohužel byl totálně namol.“

Healy mi zavolal v sedm večer.

Seděl jsem ve vstupní hale nemocnice a kontroloval maily, když se na displeji objevilo číslo mobilu, který jsem Healymu koupil. Na okamžik jsem se zarazil a snažil se potlačit nával vzteku. Volal jsem mu celé odpoledne, psal mu esemesky, nechával další a další vzkazy v hlasovce. Deset minut jsem se omlouval Simonovi za to, že plýtvat jeho časem, a dalších deset jsem před ním Healyho obhajoval. Stala se z toho taková moje zcela bezděčná reakce – dělal jsem to tak často, až mi to připadalo naprosto instinktivní.

„To jsem já,“ ozval se, sotva jsem hovor přijal.

„Jak může být člověk namol v devět ráno?“

Neodpověděl.

„Healy?“

„Já ti včera říkal, že tam nechci –“

„Ztrapnil jsi mě.“ Pár lidí znepokojeně otočilo hlavu mým směrem, a tak jsem se přesunul do vzdálenějšího rohu. „Proč jsi tam jednoduše nemohl zajít a odpovědět na jejich otázky?“

„To jsem udělal.“

„Střízlivý,“ dodal jsem.

„Tak hele, šel jsem tam, jak jsi po mně chtěl, a odpověděl na všechny jejich zkurvený dotazy a pak mě jedna z nich obvinila, že prej lžu.“

„Kvůli čemu?“

Povzdechl si a linka pod nápirem jeho dechu zapraskala. Zdálo se mi, že je pořád opilý – některá slova jen nezřetelně huhlal a jeho rozhořčení bylo výraznější než obvykle.

„Kvůli čemu, Healy?“

„Proč jste v referencích neuvedl nikoho z Metropolitní policie?“

„Na to se tě ptala?“

„Jo. A tak jsem si vymyslel historku, že to je jen chyba v životopise, ale prokoukla to. Ta kráva tam celou dobu seděla, googlila si mě během toho pohovoru a pak na mě vystartovala s tím, co našla na webu ohledně toho dne, kdy mě vykopl.“

„Říkal jsem ti, abys uvedl jméno Melanie Crawové.“

„Crawové? Hráblo ti?“

„Má hodnost vrchní inspektorky a byla ochotná ti dát doporučení.“

„Vždyť právě Crawová mě *vyhodila*.“

„Brzdi. Já s ní mluvil. Už před týdnem jsem ti řekl, abys její jméno v referencích uváděl. Připomínal jsem ti to *každý den*, zatračeně. Proč nikdy neposloucháš, když –“

„Copak to nechápeš? Všechny tyhle pohovory, všichni ti kokoti, na který musím být milej – a na co? Abych zkysnul jako ochranka v obchoďáku?“

„Healy –“

„Měli bychom pátrat po tom, kdo zabil tu rodinu.“

To mě zarazilo. Složka s případem stále ležela na zadním sedadle mého auta, od včerejška jsem na ni nesáhl. „Slíbil jsem, že ti pomůžu a že na to přijdeme. A taky to splním. Přísahám, Healy. Ale taky jsem po tobě chtěl na oplátku dvě věci – zaprvé, že si s mojí pomocí najdeš práci, a zadruhé –“

„Vsadím se, že ses na to ani nekoukl.“

„A *zadruhé*, že přestaneš chlastat.“

„Vsadím se, že ses na ten spis ani *nekoukl*.“

Povzdechl jsem si. „No tak, Healy. Moje dcera je –“

„*Tvoje* dcera, *tvoje* dcera... a co *moje* dcera, kurva? Hnije v zemi, protože mi ji nějakej hajzl vzal. A co dcery Gail Clarkovy? Co ony? Ten šmejď, co jim podřezal krk, je pořád na svobodě a vysmívá se nám do ksichtu.“

„Už jsem ti to říkal – najdeme ho.“

„Jo? A kdy asi?“

„Až se vrátím.“

„A to bude kdy?“

Snažil jsem se uvažovat jasně.

„A to bude *kdy*?“ zopakoval.

„Ještě nevím –“

„*Přesně!* Nevíš to. Vysedáváš ve špitále u postele holky, která s tebou nemá nic společnýho, s jinou holkou, kterou jsi ještě před rokem ani neznal. Já svou dceru musel *pohřbít*. Byl jsem u jejího narození i u její smrti a pamatuju si i všechno z těch dvaceti let mezi tím. Jsi tam, protože si *myslíš*, že bys tam měl být. Ne proto, že bys to tak *cítil*. Jak bys taky mohl? Ani je neznáš. Jsou pro tebe cizí.“

„To stačí, Healy,“ přerušil jsem ho a snažil se zachovat klid.

„Nepoučuj mě. Já vím, co –“

„Před sedmi dny jsi spal v útulku pro bezdomovce – tak daleko ti paměť ještě sahá? Pomáhám ti najít práci. Platím ti benzín, abys mohl jezdit na pohovory. Platím ti motel, dokud si nenajdeš něco svého. Chápeš, co to znamená? Máš alespoň matnou *představu*.“

„Ne,“ odsekl. „Co to znamená?“

„Že kromě mě už nikoho nemáš.“

Ticho.

„Zavolej, až vystřízlivíš.“

„Máš mě za ztroskotance, co?“

„Prostě mi brnkni zítra, Healy.“